

Emili Martínez Ballester

LA CAIGUDA DE L'APARELL DE PROPAGANDA DEL PSUC I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

El tema de propaganda, com ja s'ha dit, era en aquells anys un tema clau, i se li donava molta importància. El que passa és que, com ja s'ha dit també, aquí a Manresa funcionàvem una mica com la gran família.

Als inicis de la propaganda, [fèiem servir] una "vietnamita" que anava a un pis d'un, un pis d'un altre, deixaves totes les empremtes a les octavetes...

[OFF]: Anàvem amb una furgoneta també...

no hi havia cap mena de [precaució]. Amb cotxe anàvem a tirar octavetes, perquè t'agafessin la matrícula i poguessin saber qui les tirava. Era un xou. En un determinat moment, es comença a plantejar que la cosa ha d'anar més *sèria*.

És quan es decideix adquirir una multicopista, -cedida gentilmente pel Bisbat- i es comença a portar primer a casa el Sebri, després no se sap què fer-ne. Es feien barbaritats, com amb el Paco Priego passejant-nos per Manresa amb una multicopista a l'esquena a veure on la deixàvem. Es feien coses realment [temeràries].

[OFF]: El gallinero aquell de la calle de can Jorba.

[OFF]: Sí, al carrer Nou.

Sí, barbaritats. Fins que ja l'organització està en un determinat nivell en què es diu que s'ha de posar una cosa seriosa, i és quan el Cònsola assumeix aquella responsabilitat. Se li treuen totes les altres responsabilitats i ell busca un local. Que jo sàpiga, dubtaria que algú sabés on era el local. Jo m'atreviria a dir-ho. Jo no crec que el Paco Priego sabés que allà hi havia un local, no ho crec. Jo diria que l'únic que sabia on era el local és ell.

Al cotxe no li troben, perquè no tenia cotxe el Cònsola, el troben a casa seva el dia que el van a buscar. Això és el que jo sé, alerta.

- [OFF]: El Cònsola no tenia cotxe?

-No.

- [OFF]: *Tenia un Diane, un Diane 6.*

- [OFF]: *Jo recordava el cotxe.*

- Val, és igual. Li troben al cotxe, o a casa seva, és igual. I tampoc ningú sabíem, la mena de local [que era] i què hi havia en el local, perquè és que ningú, a més, volia saber-ho. És que jo, per exemple, del nom del Vizcaíno me'n vaig *enterar* anys tard. Per mi sempre era l'Alfonso. Ni se m'acudia demanar com es deia, era l'Alfonso. Arrel del Secretariat d'Entitats i tot allò, vaig saber el teu nom, però és que ni m'havia preocupat de saber com es deia. Els demés, com que tots estàvem *liats* familiarment, evidentment, no podies dir que no sabies com es deia aquell.

La caiguda és, evidentment, greu i amb ell... Jo m'imagino que apareix el seu nom [entre] un dels diferents noms, com m'imagino que deuria aparèixer de molta altra gent, i a alguns igual ni els van anar a buscar. Però amb ell es van donar una sèrie de circumstàncies i de casualitats que els hi van anar de meravella.